



Laura Ellen Anderson: Amelia Kulmuri ja muistovaras

Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijä



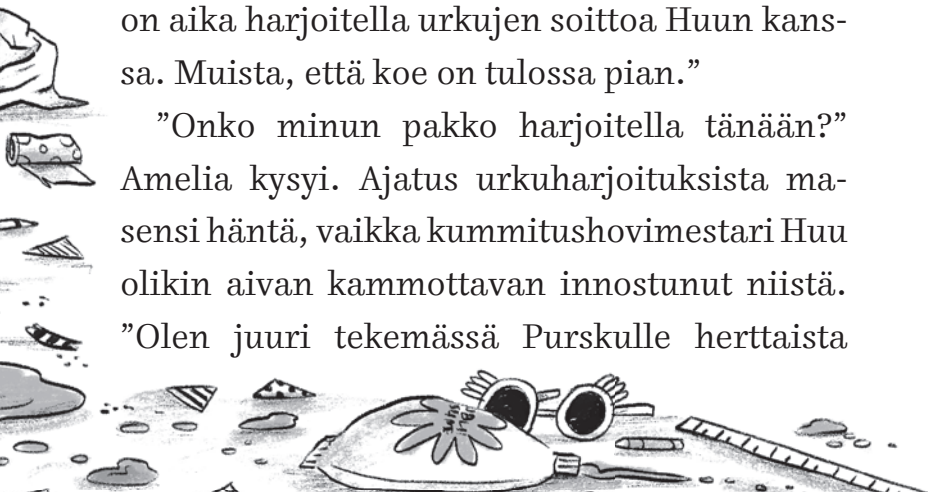
LUKU I

PEIKONLIMA- SUPERLIIMA

Eräänä sumuisena keskiviikkoiltana nuori vampyyri Amelia Kulmuri istui koulun jälkeen huoneessaan lemmikkikurpitsansa Purskun kanssa keskellä täydellistä sekasotkua.

”Sydänpäpyseni”, Amelian äiti, kreivitär Hepsankeikka, huikkasi alakerrasta. ”Sinun on aika harjoitella urkujen soittoa Huun kanssa. Muista, että koe on tulossa pian.”

”Onko minun pakko harjoitella tänään?” Amelia kysyi. Ajatus urkuharjoituksista ma-
sensi häntä, vaikka kummitushovimestari Huu olikin aivan kammottavan innostunut niistä.
”Olen juuri tekemässä Purskulle herttaista



naamiaiasua syntymäyöjuhliani varten!”

Pursku vingahti ja kiepsahti ympäri innoissaan.

”Eikö olekin jännittävää, Pursku! Pian täytän yksitoista kuuvuotta!” Amelia hymyili leveästi ja selaili *Kukoistavat kurpitsat* -lehteä. ”Ja saamme juhlia loisteliaasti Kurpitsapalstalla! Huokailevat haamut sentään, että minä sitten rakastan kurpitsoja.” Amelia halusi yli kaiken ryhtyä aikuisena kurpitsatutkijaksi – hän haaveili saavansa tutkia ja hoitaa Purskun kaltaisia kurpitsoja koko ikänsä.

Amelia piti kovasti myös askartelusta, ja erityisen hauskaa hänestä oli askarrella Purskulle lahjoja. Tänä iltana hänen huoneensa lattialla lojui levällään mustaa ja oranssia kangasta, peikonlimasuperliimaa ja erinäisiä seitinvalmistusvälineitä.

Ovi narahti raolleen, ja huoneeseen työntyi ensin kreivitär Hepsankeikan muhkea nuttu-

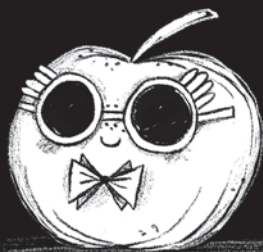
rakampaus ja sitten loput Amelian äidistä. Hän henkäisi nähdessään, millainen sekamelska Amelian huoneessa vallitsi.

”Amelia, kammottava pikku syyläseni, huoneesi lattiaa ei edes näy!”

”Tämä on luova sotku”, Amelia sanoi virnistäen. ”Katso, tein Purskulle aurinkolasit ja söpöjä pikku rusetteja.”

Kreivitär äännähti tukahtuneesti. ”Amelia Kulmuri, huoneesi näyttää siltä kuin eläisit peikonluolassa. Huu odottaa sinua urkuhuoneessa, joten siivoa tämä sotku ja mene sitten alakertaan harjoittelemaan. Vikkelästi nyt, synkimpäni!”

Puna lehahti Amelian poskille. ”Mutta äiti, on jo melkein syntymäyöni, ja minulla on vielä *Kukoistavat kurpitsat* aivan kesken! Enkö voisi



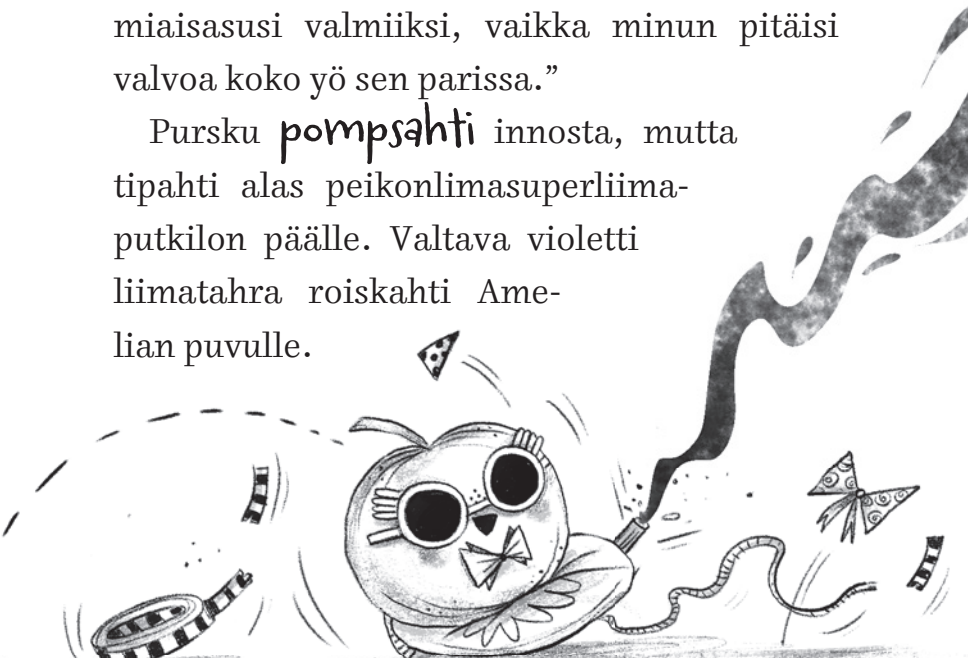
jättää urkuharjoituksia väliin tällä viikolla?”

”Et tietenkään, sydänpäpyseni – jätit ne väliin jo viime viikolla, koska olit tonkimassa kurpitsapalstalla. Urkujen soitto on tärkeää, kurpitsalehdet eivät.”

Amelia huokaisi. ”Hyvä on, äiti, tulen alas ihan kohta”, hän sanoi, kun kreivitär poistui huoneesta. Joskus tuntui siltä, että äiti ei kerta kaikkiaan ymmärtänyt häntä.

”Älä huoli, Pursku, saamme kyllä naamiaisasusi valmiiksi, vaikka minun pitäisi valvoa koko yö sen parissa.”

Pursku **pompsahti** innosta, mutta tipahti alas peikonlimasuperliimaputkilon päälle. Valtava violetti liimatahra roiskahti Amelian puvulle.



”Hei, varo vähän, Pursku!” Amelia kiljaisi ja katsoi limaista läiskää mekossaan.

Mutta pikku kurpitsa loikkasi suoraan Amelian syliin – täsmälleen peikonlimatahran kohdalle.

”Voi ei!” Amelia huudahti.
”Osuit juuri liimaan...”



Pursku yritti **pompsahtaa** pois Amelian sylistä, mutta oli juuttunut tiukasti kiinni.

Amelia vilkuili ympäriinsä huoneessaan yrittäen löytää kimalletta – millään muulla peikonlimaa ei saanut irrotettua – mutta ei nähnyt yhtään.

”Meidän täytyy pitää kiirettä, Pursku”, Amelia kehotti. ”Huu odottaa minua, ja nyt sinä olet jumissa sylissäni... Aargh!”

Hän yritti parhaansa mukaan riisua mekon, mutta se oli hankalaa, kun etumukseen oli tarttunut kurpitsa. Lopulta Amelia onnistui kiemurtelemaan puoliksi ulos siitä. Pursku oli alkanut vinkua hädissään ja heilua puolelta toiselle yrittäen päästä irti.

”Hei, Pursku, mitä sinä teet?” Amelia kysyi yrittäen luikerrella kokonaan ulos sotkeentuneesta vaatteesta. ”Lopeta, en pysy pystyssä!”

Mutta pikku kurpitsa halusi kiihkeästi irti ja jatkoi heilumistaan. Amelia kompuroi pitkin

huonetta kuin sekopäinen zombi.

”AU!” hän huudahti astuessaan pienen nappilaatikon päälle ja menettäessään tasapainonsa.

RYSKIS!

Amelia ja Pursku romahtivat keskelle kurpitsa-aiheisia luomuksia, jotka singahtivat pitkin poikin huonetta.

Muutamaa sekuntia myöhemmin Amelian äiti ryntäsi ovesta sisään.

”Kautta hautakiven, mitä täällä oikein tapahtuu?” hän huudahti ja silmäili sekamelskaa.

”Öh... Voin selittää...” Amelia sanoi nolona.

”Ja mitä mekollesi on tapahtunut?” äiti kysyi ankarasti.

Amelia vilkaisi alas. Mekko oli revennyt rikki siitä kohdasta, jossa Pursku oli roikkunut.

”Se oli vahinko, äiti, ihan totta!” Amelia sanoi ja kapusi jaloilleen. ”Olin juuri lähdössä ja

liimaa roiskahti päälleni ja Pursku jäi siihen jumiin ja...”

”Nyt riittää, Amelia!” kreivitär kivahti ja nosti kätensä torjuvasti pystyyn. Hän poimi lattialta *Kukoistavat kurpitsat* -lehden. ”Sinulla on aina nenä kiinni tässä typerässä vihko- sessa! Olet jo liian kauan laiminlyönyt vampyyrittaren käytöstuntejasi ja urkuharjoituksiasi.”

”Ei se ole mikään typerä vihkonen!” Amelia huudahti ja sieppasi lehden äidiltään.

”Älä puhu minulle tuohon sävyyn!” kreivitär tiuskaisi. ”Vielä yksikin tällainen kohta, niin perun *Kukoistavien kurpitsojen* tilauksen!”

”Than epäreilua, äiti! Se oli vahinko, ja tiedät hyvin miten paljon kurpitsat ja Pursku minulle merkitsevät!” Amelia sanoi.

Kreivitär Hepsankeikan vasen silmämuna värähti, mutta hän piti itsensä kasassa.





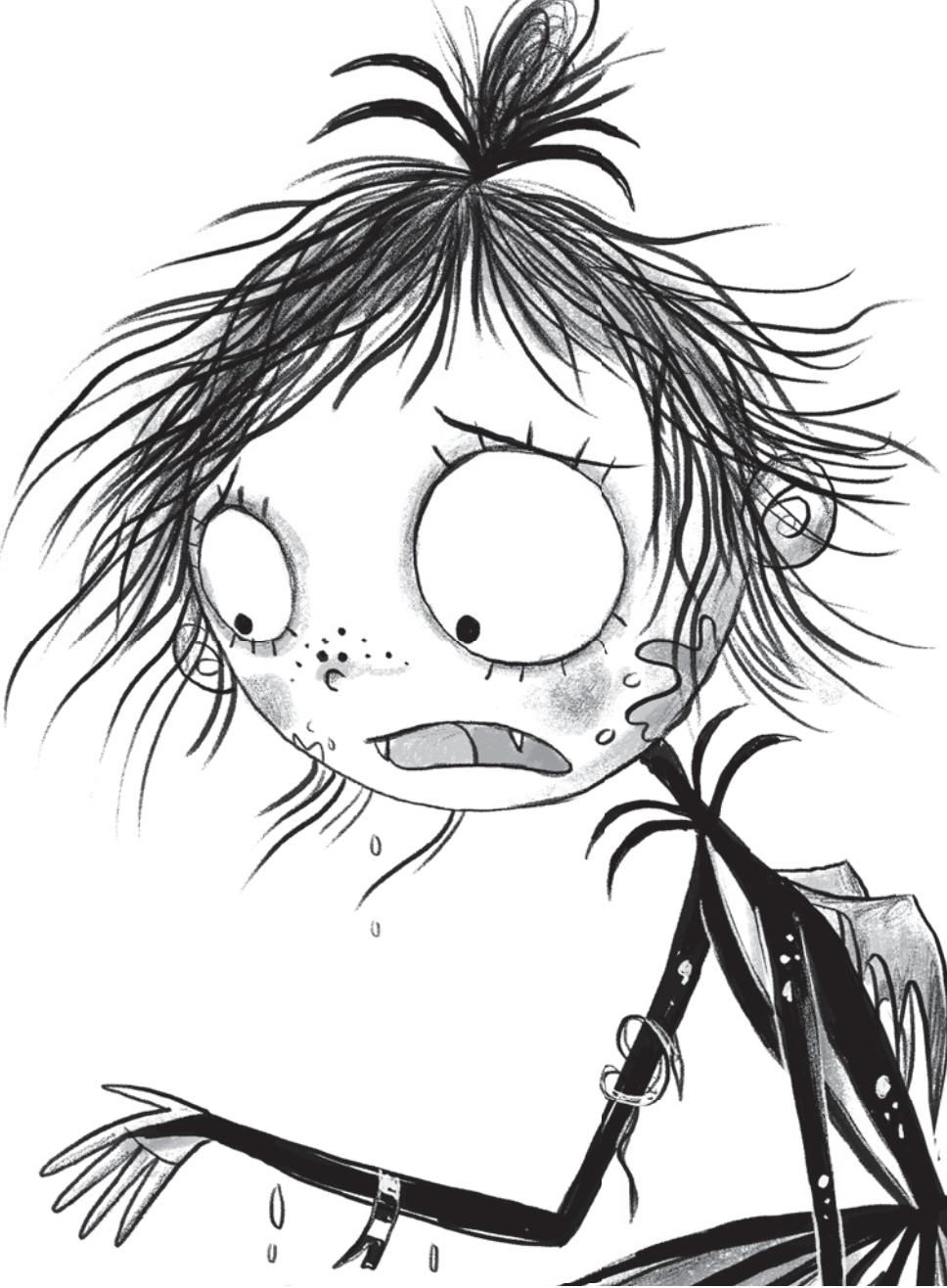
Laura Ellen Anderson: Amelia Kulmuri ja muistovaras

Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijä

”Huu odottaa”, kreivitär sanoi yhteen puristettujen kulmahampaiden välistä. ”Sinulla on kaksi minuuttia aikaa vaihtaa vaatteesi ja tulla alakertaan.” Hän poistui ripeästi.

Amelia huokaisi ja lyyhistyivät lattialle. ”Voi Pursku”, hän sanoi surullisesti. ”Äiti ei taida tuntea minua ollenkaan.”





Laura Ellen Anderson: Amelia Kulmuri ja muistovaras

Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijä